

GIMI MAGAZIN

GÓLYATÁBOR

Remegő gyomorral, izgatottan érkeztem a cseresznyési táborba. Régen sokat jártam ide, de most mégis más volt. Újabb, hiszen ezzel együtt kezdetét vették a gimis éveim.

Két napot töltöttünk együtt, a két évfolyam. Érkezéskor még kicsit félszegen ültünk egymás mellett, de hamar összerázódtunk. Ebben segítettek természetesen osztályfőnökeink és tanáraink, meg a sok jó program.

Második nap reggelén a végzősök ébresztettek minket roppant hangos dudával. Kezdetét vette a reggeli torna és a sok vicces feladat. Az elején még fáradtan vettünk ezekben részt, de aztán mikor éberek lettünk, nagyon élveztük a programokat.

Nagyon nagy élmény volt a gólyatábor, maradtunk volna még!

GÓLYAAVATÓ

Izgatottan vártam a gólyaavató napját. A tizenkettedikesek által meghatározott egyenruhában érkeztem iskolába. Ez a gólyacsőr, szandál-zokni, felül copfzott haj, úszószemüveg és egy vödör volt. A végzősök először sorba állítottak minket az iskola előtt és összerúszották az arcunkat. Szünetekben, bejöttek a termeinkbe és szívtak kicsit, de az igazi móka délután kezdődött.

Miután minden gólya osztály előadta a saját produkcióját, a végzősök különböző szórakoztató, kicsit kínos és maszatos feladatokat adtak nekünk. Nutella nyalástól, lisztfújáson át, egészen az ügyességi feladatokig, minden szerepelt a listán.

A kedvenc részem a délutánban, a gólyaeskü volt. Fél lábon állva kellett elmondani egy vicces szöveget, amit a végzősök írtak. Ekkor éreztem úgy, hogy valóban a közösség és az iskola tagja lettem.

Kohl Zsanna 9.a

OKTÓBER 23. – KÖZÖS TÖRTÉNETÜNK

Amikor először beléptem a könyvtárban tartott szövegpróbánkra, nos, többségünkön látszott, hogy nem igazán van kedvünk részt venni a dologban. Eleinte hézagosan voltunk, mindig hiányzott néhány szereplő, de az általános jókedv mindig ott volt körülöttünk: egy félreolvasott szövegben, egy-egy sokadszor elrontott szóban. Minden egyes próbával jobban összekovácsolódott a csapatunk, és egyre jobban áthatott minket '56 szellemisége. Amikor már volt pontos képünk arról, hogy hogyan is fogunk festeni a színpadon, akkor már a próbákat is komolyabban vettük.

A jelmezes próbán (amiből egyetlen egy volt) mindenki azt leste, hogy vajon máson is olyan nevetségesen fest-e a ruha. Pedig nem is néztünk ki olyan borzalmasan, sőt, volt olyan, akire mintha ráöntötték volna a jelmezt. A főpróbán természetesen akadt némi problémánk – hisz nincs olyan főpróba, ahol ne lenne. Eredetileg mikroporttal szeretnénk volna fellépni, de a macerás felszerelés és a meghibásodások után egyöntetűen megszavaztuk, hogy rendes mikrofon legyen.

Nevettünk. Nagyon sokat nevtünk abban az egy hónapban, amíg tartott a felkészülés. Persze bosszúsak is voltunk a

próbák miatt oly sűrűn kihagyott tanórák miatt.

Az iskolai előadás reggelén feszülten várakoztunk, már felöltözve, hogy mikor léphetünk színpadra.

Szerintem mindannyiunk arcán ugyanaz a gondolat tükröződött: „Ó légszi, csak ne rontsam el a szövegem!“. Legalábbis nekem úgy tűnt. Majd végigment az előadás, különösebb hiba nélkül, és a végén a dalt már mindannyian megkönnyebbülve énekeltük.

„Igazi remekmű! Húsz éve nem fogadták ilyen tapssal az október 23-i előadást a diákok!” – mondta Szeriné Hipszki Györgyi tanárnő a backstageben az előadásunk után. Sokaktól hallottam, hogy nagyon tetszett nekik, és én is azt kell, hogy mondjam, megérte a sok fáradozást. Számomra örök emlék marad.

Knap Ivett 11.H

20 ÉVES A KÓRUSUNK

Hogyan jött létre az énekkar?

20 évvel ezelőtt az intézmény akkori igazgatója kettős céllal vett fel: legyen stabil az ének-zene oktatása a gimnáziumban, illetve, hogy hozzak létre egy folyamatosan működő énekkart. Megtettem.

Mi volt a célja az énekkarral?

Egy kicsit önmegvalósítás, élménynyújtás. Jól érezni magunkat együtt, szépet alkotni, nehéz ezt röviden leírni.

A kezdetekben mennyire volt működőképes?

Az első hónap után komoly munka kezdődött: a cél, hogy részt vegyünk a kórus első Helikonján. Lelkes társaság állt mellettem, akikre hétről hétre számíthattam. Reggelenként jártunk be a szölamokat megtanulni, így viszonylag gyorsan haladtunk a darabok tanulásával.

Milyen akadályok voltak?

Abban az évben nekem minden új volt. Egy egész iskolányi gyereket egyszerre kellett megismernem, de az énekkari munkában nem emlékszem akadályokra.

Egészen az elmúlt évekig a hét legboldogabb napja az énekkari próba napja volt. Szinte minden próbáról lelkileg feltöltődve, jókedvvel jöttem ki. A heteket kóruspróbától-kóruspróbáig számoltam. Ma szorongással várom, hogy vajon ma hányan leszünk? Tudunk valami eredményt elérni?

Milyen volt a 10. évforduló?

Hasonló rendezvényt tartottunk, mint az idén. Akkor is próbálkoztam régi diákokat bevonni a munkába.

Milyen érzéseket váltott ki a tanárnőből ez az ünnep?

A siker mindig lélekápoló.

Milyen eredményeket ért el az énekkarral?

Minden Helikonon ott voltunk, általában bronz minősítést kaptunk. Egyszer sikerült ezüstöt elérnünk, és van egy Éneklő Ifjúság hangversenyen szerzett arany oklevelünk is!

Ezen kívül sok-sok külföldi utazást szerveztem: jártunk Finnországban, kétszer a németországi Büchenbachban, kétszer Erdélyben, Olaszországban, és végül Görögországban. A görög tengerparton a helyi szállásadónk közreműködő segítségével egy fergeteges műsort adtunk elő más mozgásművészeti csoportjainkkal, népi előadóinkkal, énekes szolistáinkkal. Ilyen sikerünk soha sehol nem volt! Aki ott volt, ezt az estét nem felejtí el!

Milyen volt készülni a 20. évfordulóra?

Nem volt könnyű. Először is le kellett küzdeni az órarendi problémát, másodsor versenyt futottunk az idővel, hiszen a koncertet a már meghirdetett öregdiák-találkozóhoz kapcsoltuk. A harmadik nehézséget a régi diákok felkészítése jelentette, de ebben sokat segített az internet, és hogy az öregdiákok a repertoár több darabját a zsigereikben hozták magukkal. Hátborzongatóan gyönyörű volt ez a koncert!

Mik a tervei a jövőre nézve? A tanárnő szerint hogy lehetne diákokat csalogatni, népszerűsíteni az énekkart?

Most egyetlen célt látok a szemem előtt: eljutni a Helikonra, még egyszer, talán utoljára. Végül az utolsó kérdésre nem tudom a választ. Eddig elég volt, hogy megláttattam a bennem lobogó tüzet, és jöttek velem...

Én azért drukkolok, hogy összejöjjön a csapat. Köszönöm az interjút!

Flaisz Fanni 8.H

ÚJ TANÁRAINK

MESTER KATALIN

Mi a véleménye az iskolánkról?

Nagyon tetszett az első pillanattól, korábban is egy gimnáziumban tanítottam, így egyből, mondhatni otthon éreztem magam. ☺

Melyik a kedvenc tanterme?

Tetszik, hogy minden osztály a maga ízlésének megfelelően alakítja a dekorációt a saját termében.

Örült annak, hogy felvették, illetve milyen érzelmeket váltott ez ki önből?

Természetesen! A kislánnyal GYED-en voltam, amikor jött ez a lehetőség, és mivel az előző munkahelyem több mint 400 km-re van Pakstól, így nem valószínű, hogy tudnék ott dolgozni.

Mi akart lenni gyermekkorában?

Egészen kicsi koromban mindig iskolásat játszottam a babáimmal, én voltam a tanár.

A gimnáziumi éveim alatt egyiptológusnak készültem, rajongtam az ókori Egyiptomért, egyébként a mai napig. Végül Prof. Kákósy László beszélt le erről, amiért utólag nagyon hálás vagyok neki. Ezután először tolmácsként képzeltem el a jövőmet, végül német-történelem szakra adtam be a jelentkezésemet.

Gyerekként milyen érzelmek fűzték a tantárgyához?

Általános iskolában harmadikos voltam, amikor hazafelé menet láttunk anyukámmal egy hirdetést, hogy német tanfolyam indul, és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem hozzá... ez a kedv-szeretet azóta is tart. Következő évben az iskolában oroszul is el kezdtem tanulni és ötödik osztálytól az angolt, de mindig is a német bleibt für meine absolute Lieblingssprache.

Mikor döntött úgy, hogy tanár lesz?

Mikor tanítási gyakorlatra mentem egy olyan iskolába Nyíregyházán, ahol lehetőségem volt negyediktől tizenkettedikig tanítani. Akkor tudtam, hogy én a gimnáziumi korosztályt szeretném tanítani.

Melyik a kedvenc német témája?

Mindent szeretek, ami a tantárgyhoz kapcsolódik, mert a nyelv nagyon sokrétű és így mindig új kihívásokat állít a tanulók és a nyelvtanárok elé egyaránt. Nemcsak nyelvtanár, hanem nyelvvizsgáztató is vagyok, ezért még jobban tudom segíteni a diákjaimat a felkészülésben, legyen szó érettségiről vagy nyelvvizsgáról.

HOSNYÁNSZKI BENCE

Mi a véleménye az iskolánkról?

Kezdő pedagógusként, új kollégaként úgy gondolom, hogy a gimnáziumban a tanárok és a diákok egyaránt elfogadóak, segítőkészek és támogatóak. Egy jó, baráti hangulatú légkör jellemzi a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumot.

Melyik a kedvenc tanterme?

Legszívesebben azon tantermeket szeretem használni, amelyekben digitális tábla is a rendelkezésünkre áll. Igyekszem a tanóráimat a digitális táblára készített szemléltető eszközökkel, interaktív feladatokkal változatosabbá tenni és így a tanulóim számára az éppen aktuális tananyag befogadását könnyebbé tenni.

Örült annak, hogy felvették, illetve milyen érzelmeket váltott ez ki önből?

Természetesen, mindig is gimnáziumban szerettem volna tanítani. Boldogan fogadtam, amikor az igazgatónő értesített a pályázatom sikerességéről.

Mi akart lenni gyermekkorában?

Sokáig az állatorvosi pálya vonzott, azonban érdeklődésem fokozatosan a történelem irányába fordult. A történelemversenyeken elért sikerek pedig tovább fokozták érdeklődésemet. Általános iskolás korom végére már biztos voltam benne, hogy egyszer majd az emberiség történelmével szeretnék foglalkozni.

Gyerekként milyen érzelmek fűzték a tantárgyához?

Szívesen tanultam a történelmet és az idegen nyelveket egyaránt. Ahogy egyre inkább tárult ki előttem a történelem világa, annál szívesebben mélyedtem el az újabb ismeretekben.

Mikor döntött úgy, hogy tanár lesz?

Sokáig kutatóként, történészként képzeltem el magam a jövőben, de a pozitív élményekkel teli diákévek hatására megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy szívesen tanítanék. Sokáig gondolkodtam, míg a végső döntést első éves egyetemista koromban hoztam meg.

Melyik a kedvenc történelem/német témája?

A kedvenc korszakom Magyarország története a 18-19. században. Igazán izgalmasnak tartom hazánk e korszakát, hiszen ezen eseménydús századainkban számos olyan változás, folyamat zajlott le, amelyek napjainkra is jelentős hatást fejtenek ki.

KUTATÓK NAPJA 2017

A Paksi Vak Bottyán Gimnáziumban már hagyomány a minden évben megrendezett kutatók napja, amit minden diák izgatottan vár. És nem csak azért, mert ilyenkor elmarad a hatodik óra, hanem mert aznap délután a gimnázium átalakul a tudományok barlangjává. Van itt minden, lehet szájat tátani, szemet kápráztatni. Sőt, akár a járókelő maga is kipróbálhat egy-két kísérletet. A második emeleten Szeriné Hipszki Györgyi tanárnő és csapata gondoskodik az éhes bendőkről, kiszáradt torkokról pár jegyért cserébe, amiket a kísérletek, programok kipróbálásáért, jutalomként nyomnak kezünkbe a helyszíneken szorgoskodó diákok, tanárok. Délután pedig az általános iskolából vendégül látott, izgó-mozgó gyerekeknek mutattak be látványos, és érdekes feladatokat iskolánk növendékei, pedagógusai. Ezeket nem csak a kis vendégek, de a helyszínen maradt, kíváncsiságú gimnazisták is szájtátva fogadták.

Kramarik Milán 9.H

Szerkesztő: Fittné Szilvássy Ildikó
Lizák-Pető Viktória
Elérhetőség: fitt.ildi@gmail.com